

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο Άβραάμ και ο Ίσαάκ μήκρινε ένα μεσημέρι σ’ ένα έστιατόριο νά φάνε. Είχανε μιά πεύνα διαβλημένη, μιά δέν ένοιωθαν καμιά διαθεση νά τήν ικανοποιήσουν, γιατί αυτό θά έσημαινε άφαιμάξιν του πορτοφολιού των. ‘Υστερ’ από πολλές σκέψεις πάνω από τόν κατάλογο τών φαγητών, άπεφάσαν νά παραγγείλουν μιά μερίτσα ψάρια. Τό γαρσόνι τούς έφερε τότε δυό ψάρια σ’ ένα πιάτο, πού τ’ άκούμπησε στή μέση του τραπέζιου.

Μά ο διάβολος τάφρασε έτσι, όστε στο μέρος του Άβραάμ έπεσε ένα ψάρι μικρό, ενώ άπεναντίας στον Ίσαάκ έτυχε ένα ψάρι σχετικώς μεγαλείτερο. ‘Ο Άβραάμ κοίταξε μ’ άπελπισία τή ψαριά και σκεπτότανε μέ τί μέσον θά τή κατάφερνε νά γυρίσει τó πιάτο γιά νά πέσει ο έκρινον τó μεγάλο ψάρι του Ίσαάκ. Έξαφνα, μιά φαινή ιδέα πέρασε άπ’ τó μυαλό του.

‘Έδωσε τήν πετσέτα του στο λαϊμό του, πήρε τó κηρούνι στα χέρια και άρχισε νά .. βαρυναστενάδι.

— Τι έχεις ; τον ρώτησε ο Ίσαάκ.

— Τι νάχω ! τού άτοκρίθηκε ο Άβραάμ ό τόσο κλαυθιηρό ! Συλλογίζομαι πόσο άσπαστος εινε ο κόσμος. Σήμερα ελσαι πλούσιος και αύριο φτωχός. Ναι, ο κόσμος εινε μιά σφίρα πού γυρίζει έτσι...

Και, γιά ν’ άποδείξει πώς έγύριζε ο κόσμος, ο Άβραάμ πήρε τó πιάτο και τó γύρισε καταλλήλως, φέρνοντας έννοείται τó μεγάλο ψάρι πρós τó μέρος του !

Μά ο Ίσαάκ ήταν έξίπου πονηρός ! Κατάλαβε τó κόλλο του Άβραάμ και, χωρίς νά δειξη τόν παραμικρό θυμο, τού άποκρίθηκε:

— Δεν βαρβίται, καμένε Άβραάμ, ο κόσμος και έτσι πού εινε, καλός εινε. Δεν εινε καλό πράγμα νά παραπονιώμαστε κατά τού Θεού.

Και ξαναγύρισε τó πιάτο στην πρώτη του θέση γιά νά επαναφέρη τόν κόσμο στον τόπο του... και τó μεγάλο ψάρι πρós τó μέρος του.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

‘Ο Άγαθότουλος μοθαίνει έξαφνα ότι ο άδελφός του άπόκτησε τó πρώτο του παιδί.

Τρέχει λοιπόν άμέσως στο σπίτι του.

— Κυλορρίζω ! φωνάζει άπο τή σκάλα. Πέστε μου γρήγορα, άγόρι εινε ή κορίτσι ;

— Τι βια έχεις νά μάθης, άπαντά ο άδ-λφός, ελα πρώτα έλάνω.

— Τι βια έχω ;... θελω νά ιδώ έπί τελους τί έγινε... θειος ή θεια !...

ήθελε νά φάη. Πήγαινε νά πάρη άπό τον λαγό, θυμάτανε τήν άλλη, σαμμάδες ειλχανε άπό κρέας μοσχαριού, πού ο γέροντας τις λαχταρούσε, μά π’ ο νά τις άγγίξει ο γέρος ο φτωχός, πού ήξερε πως μά άπο τις παρκαρές του, ήτανε άπο βιάδ. !...

— Τιποτε τούς ειπε, δέν θά φάω άπ’ αύτά. Ψήστε μου λίγες πιπεριές και τηγανίστε μου λίγο τυρί μ’ άλιφι και ντομάτα !...

Και άφου τούς γήμισε φλωριά, ξαναγύρισε στο σπιτικό του.

Σάν έφτασε στο δάσος, πού βήκε τού γαύρου τó στοιχειό, έπεσε να κοιμηθί στή δροσά του. Έμπησε τó μαστούπι του παράπλευρα κι’ όταν ξύπνησε τó ειδη νά εχη μεταμ’ ορωθί σ’ ένα νέο δένδρο, ψηλό και λιγερό, όλο χιμούς και φύλλα. Κ’ έξαφνα τó δένδρο άνοιξε τή φλο-δι του, όπω, άνοιγουμε ήμεις τά πανωφύρια μας, και βήκε ένας νέος όμορφος και ψηλός, λιγερός και λεβέντης άπο μέσο.

— Έγώ είμαι, τού ειπε, τού γαύρου τó κορμί και μ’ έστειλε ο παππούς μου νά σε άνηρετήσω. Θά σου φέρνω κυνήγια πού νά μιν εινε άπό τά ζωντανά, πού έγιναν ή ψυχοκάρες σου, νά τρώς. Θά σου φέρω νάο άπό τούς βαθιούς τους ποταμούς, και φάσεις και τραγόνια και ό, τι θέλει ή καρδιά σου. Μά σάν γεννηση ή δυχατέρα σου, και κάνει ένα όμορφο κορίτσι, πού θά εινε ή πεντάμορφη έδω σ-η γή άπάνω, τó κορίτσι αύτό τó θελω νά μου τó δάσ-ης γιά γυναίκα μου. Θά εινε τών γαύρων ή νεράιδα.

‘Ο γέρος δέχτηκε και τόν έκαμε μέ τόν καιρό γαμπρό. Μά και τά άλλα τά κορίτσια, πάντρεψαν τις κόρες όπου έκαναν, μέ τά κλαριά του δάσους.

Και άπο τότε οι γαυροί, άπόκτησαν νεράιδες και τó δάσος γέμισε ψυχές. Κ’ ή ψυχές αυτές άφήνωιν τις παρόνετες φωνές, πού άκάνονται τή νύχτα στα πικνά τά δάση, σάν εινε σιωπή και δέν βγαίνει τó φεγγάρι...

Μεταφραστής Σ. Σ.

ΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΝΕΚΡΟΨΙΑ

Της Ada Negri

— Μαύρε γιατρέ, πού άχόρτανα κυττάξεις
Τό σόμα τó νεκρό πού σούδων φέρει
Και τó γυμνό μου κρέας κομματιάζεις
Μ’ άκονισμένο κι’ άπονο μαχίρι,

‘Ακουσε ! Έξέρεις τήμιον πριν πεθάνω ;
— Κόψε σου θέεις, σχίσε τó κορμί μου—
‘Εδώ, σ’ αύτό τó μάρμαρο έπάνω
Θά σου ιστορήσω τήν παληά ζωή μου !

Στους δρόμους έμεγάλωσα. Πατέρα,
‘Αδέλφια, σπίτι, συγγενείς... δέν ειδα.
Συπόλυτη, μισόγνημη, άγέρα
Και σύννεφα ειχα μόνη μου πατρίδα.

Δοκίμασα τής νύχτας τήν άγρύπνια
Τήν προσευχή πού λές και παει χαμένη
Δοκίμασα τήν κρύα πείνα ξύπνια
Κι’ άπελπισία πικρή, φαρμακομένη.

‘Όλους δοκίμασα τούς μαύρους κόπους
Τής φτώχιας τή ντροπή και τή λαχτάρα,
‘Εγνώρισα έχθρούς και όχι άνθρωπους
Και τράφηκα μέ δάκρυα και τρομάρα...

Μιά μέρα— ήταν ή στερνή μου τύχη !—
Είς τού νοσοκομείου ένα κρεβάτι
Χύμψ’ ένα πουλί μέ μαύρο νύχι,
Και τó φτερό του μουδάισε τó μάτι.

Και πέθανα !...— τ’ άκούς ;—Έτσι μονάχη
Σαν σκύλλος πού ψοφάει μέσ’ στο σκουπίδι
Χωρίς τ’ αύτι μου ένα λόγο νάχη
Γιά συντροφιά στο μακρινό ταξίδι...

Γιά δες μαλλιά ! γιά κύτταξ πώς λάμπουν
Μαύρα, πικνά, μακρινά, δέν τάξε άλλη !
‘Αφιλητα κι’ άκούδιστα θέ νάμ’ ουν
Σ τής κρύας γής τήν παγωμένη άγκάλη...

Κύτταξε σόμα...λυγερό, παρθένο !
— Δέν τ’ άγγίξες ποιέ του έξου χέρι—
Τώρα τήν παρθενιά του πεινασμένο
Παίρνει τó κοφτερό σου τó μαχίρι !...

Σχίσε τó, κόψη ! κείν τó κομμάτια,
‘Ακούρατος και με βιβίω τó στομα,
Χορτασ’ τó χέρι, χορτασε τά μάτια
Στό σόμα αύτο, σ’ τó πουλημένο σόμα.

Ψάξε με ! σκάλεψέ με ! μη σέ νοιάξεις !
Είμαι σκουπίδι...κρέας πεταμένο.
Σκάψε βαθιά μου, νάβρηξ’ σου φωλιάζει
Τής πείνας τó μυστήριο κρημμένο.

Βίλ’ τó μαχίρι σου πού μέσ’ άκίμα
Ξερφίτωσ’ τήν καρδιά μου όπο τó βάθη...
Και ρωτα τήν...το αληλή τής σόμα
Τού πόνου τó μυστήριο νά σου μάθη.

Μπροστά σου έδω, γυμνή, πονώ, στενάχω
— Τό ξέρεις ;— ύποφερω άκίμη...λάτω !
Μέ τά γυαλίνα ματια σ’ κυττάζω,
Και δέ θά μέ ξεχάσεις,—σου τó λέω !

Γιατί άπό τή χειλι μου τó πικραμένο
Βγαίνει στεγνή φωνή, στεγνή λαχτάρα
Κ’ εινε—τ’ άκούς ;—ροχαλιτό πνιγμένο,
Εινε βλαστήμα, άνάθεμα...κατάρη !...*

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Του Ζαν Ρισπέν

‘Ενα παιδί, μοναχοπαιδί άγόρι,
‘Αγάπησε μάς μάγισσας τήν κόρη...

— «Δέν αγαπάω έγώ, τού λέει παιδιά,
Μ’ άν θέλεις νά σου δώσω τó φιλί μου,
Τής μάννας σου νά φέρης τήν καρδιά
Νά ριξώ νά τή φάη τó σκυλι μου !...»

Τρέχει ο νιός τή μάννα του σκοτώνει
Και τήν καρδιά τροβά και ξεριζώνει
Και τρέχει νά τήν πάρη μέ σκονάφται
Και πέφτει ο νιός καταχάμα μέ δαύτη.

Κυλάει ο γυιός και ή καρδιά κυλάει
Και τήν άκούει νά κλαίη και νά μιλάη,
Μιλάει ή μάννα στο παιδι και λέει :
— ‘Εχούρησε, άγόρι μου ;... και κλαίει !

Μεταφρ. Άγγ. Βλάχου